

[Haustrup Clemmensen.]

ring er enig i disse principielle synspunkter, men selv om den højtærede udenrigsminister har meget travlt, går jeg ud fra, at den højtærede statsminister er enig i, at vi har en meget dynamisk udenrigsminister, og jeg vil derfor efter disse mange år, hvori disse spørgsmål stadig har været fremme, være meget interesseret i at høre, hvornår den højtærede udenrigsminister forventer, at der kan komme mere lighed i den dansk-tyske grænsehandel. Jeg synes stadig, det er en sag, der i høj grad haster.

Statsministeren (J. O. Krag): Som den ærede spørger har forudset, er regeringen ganske enig i hans synspunkter, og vi har — hvad det ærede medlem formentlig også er klar over — allerede gjort os anstrengelser for at få forholdet ændret. Det har både udenrigsministeren, som spørgsmålet er rettet til, og jeg gjort. Vi har taget problemet op flere gange, både i Bonn, som jo er regeringssædet og det naturlige sted, og også i Kiel, hvor man jo må have en interesse i, at der på dette område findes rimelige regler på begge sider af grænsen.

Vi har også opnået visse lempelser i de gældende regler. Disse lempelser gjaldt maksimumsbeløbet for, hvad rejsende — i hovedsagen turister — toldfrit må tage med ind i Tyskland. Den hidtidige grænse på 50 DM forhøjedes til 100, og en særlig grænse for levnedsmidler på 10 DM blev ophævet. Disse forhøjelser var imidlertid af meget begrænset værdi, fordi der også gælder en varemæssig begrænsning for, hvad rejsende kan medtage ind i Tyskland. Således kan almindelige forbrugsvarer, herunder fødevarer, normalt ikke indføres toldfrit. Fødevarer kan kun medføres som rejseproviant i meget begrænset omfang. Disse varemæssige begrænsninger består uændret, og det tager selvfølgelig et langt stykke glansen af de beløbsmæssige forbedringer.

Det, man kalder den lille grænsehandel, har gennem disse lettelser ikke fået en rimelig placering. En tysk statsborger, der bor lige syd for grænsen, skal for at kunne benytte sig af de regler, jeg her har nævnt, kunne bevise, at han har været på rejse 15 km ind i Danmark, og det begrænser jo i høj grad den praktiske anvendelighed af

dem. I modsat fald er han grænsetrafikant og skal betale en afgift på 15 pct. af de varer, han medfører. Denne afgift er normalt noget mindre end den sædvanlige told. Afgiftsbeløb på under 30 pfennig opkræves ikke, og det er jo klart, at disse regler må virke i hvert fald meget stærkt hæmmende for den lille grænsehandel.

Såvel af hensyn til turister som af hensyn til grænsetrafikanter må vi fra dansk side ønske en ændring af de tyske regler, som kan medføre en større balance og en større parallelitet med de langt mere liberale danske regler, som det ærede medlem jo også redegjorde for. Udenrigsministeriet har fulgt sagen op over for de tyske myndigheder med en note, som afleveredes i begyndelsen af indeværende måned.

Netop i dag, den 15. december, ankommer en tysk delegation til København for at deltage i det traditionelle decembermøde i det såkaldte dansk-tyske regeringsudvalg, og her vil man rejse problemet. På mødet i morgen vil man forhåbentlig kunne opnå en forhandling om det. Det siger sig selv, at vi fra dansk side vil gøre, hvad vi kan for at opnå en liberalisering af de tyske regler. Men man må ikke glemme, at Tyskland som medlem af fællesmarkedet ikke kan handle fuldstændig på egen hånd, og her kan der altså ligge vanskeligheder, som må indgå i de forhandlinger, jeg har nævnt. Jeg føler mig imidlertid overbevist om, at man med god vilje fra begge sider kan finde en vej frem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Adolph Sørensen* til handelsministeren:

„Vil ministeren søge skabt hjemmel for at tillægge sagsomkostninger til den part, som har indbragt en sag for monopolankenævnet, respektive en af monopolankenævnet afsagt kendelse, for domstolene?“

Adolph Sørensen: For et par år siden traf monopoltilsynet en afgørelse om fastsættelse af højestepriser for rugbrød i Storkøbenhavn. Denne afgørelse fandt bagerfagets organisationer forkert, og de indbragte den for monopolankenævnet i medfør af mono-